

Jazik čudjesnij,
kak sluh tvoji mn
Kogda uslišu ja tvoji
v duše rodnije struni za

Jazik velikij, ruskij, blag
ne jestj li ti jazik i moj ro
Ne usipljala-lj v detstve matj
menja toboju sladko na pokoj?

Serebrjanaja arfa, njegi polna,
lišj prikosnjotsja perst k tebe pevca,
tvoji napjevi muzikoju rajskoj,
volnujut daže čjorstvije serdca!

To struni robko tiho zarokočut,
zvenjat kak šopot sladostnij ljubvi,
to zaridajut i s toski zanojut —
i zamirajet, stinjet žiznj v krovi.

To vnovj raskatom grjanet, pesnj svataja
i grom i rjov v njej i priziv na boj,
to zabušujet morje pod skalami
a to besitsja slovno vihr stepnoj...

Moguć jazik ti ruskij! Povelenjam
tvojim vnimajut tuči hrabrecov,
za rodinu i gorduju svobodu
na zov tvoj každyj umeretj gotov,

No i mislitelju ti molot godnij,
toboj dlja istini kujot on ščit,
ti upadjoš gremja na nakovaljnu
i mislju novoj mir on porazit.

Jazik ti ruskij, velikan slavjanskij!
Kak mog-bi rab bitj vmestje i geroj?
Kak dal-bi ti skovatj sebja v okovi?
Kak mog-bi ti miritjsja s zloju tjmoj!

Njet, njet, ne možeš ti služitj tiranam
i sozdan ti, čtobi vjesj mir vstrjahnutj,
čtob vestnikom bitj, pravdi i svobodi
iz tjni nam k solncu ugotovitj putj!

Zažgi že luč, jazik mogućij ruskij,
i vseh sogrej ot baltskih beregov
črez stepi, gori, tundri i črez reki
do okeana tihova valov!

I od morej polnočnih, ledovitih
do Indiji da grjanet golos tvoj
vzdvignet slabih on iz bjed i praha
i svjet svobodi prinesjot s soboj!

ik.

...i slovanski,
...no!
...v dnu duše moje
...rune zapojó.
...ruski blagoslavni,
...ač tudi jezik moj?
...jala li mati moja
v glasovih sladkih tvojih se z menoj?

Srebrna harfa si, ubrana nežno,
če duh pesniški náte zaigra;
in poezije tvoje godba rajska
odmeva do globine mi srca.

Sedaj zvenijo strune tvoje rahlo,
glasijo se kot ljubice šepet;
zdaj plakajo, zdaj tožijo obupno,
ko zmrzujoči zdaj je to trepet...

In zdaj zvonov je svetih pesem tvoja,
in grom in tresk je zdaj... Za vdarom vdar...
In zdaj buči ko morje ob skalovje,
in zdaj divja ko stepni tam vihar...

Gospod si, jezik ruski! Če velelaš,
borilcev dvigne hrabrih se nebroj;
za domovino drago, za svobodo
na tvoj ukaz hitijo radi v boj...

A mislecu si kládivo jekleno,
ki s tabo kuje si resnici bran,
ki na jekleno padaš nakovalo,
ustvarjaš misli nove dan na dan...

Ti jezik ruski, velikan slovanski,
kako bi suženj biti htel junak!
Kako bi dal se vklepati v okove?
Kako prenašati bi hotel mrak!

Ne! Ti ne moreš služiti tiranom!
Ustvarjen si, da si sveta gospod,
da si glasnik resnice in svobode,
da iz temine k soncu kažeš pot!

Prižigaj luč, mogočni jezik ruski,
vse tam od Balta sinjega bregov,
čez step in hrib, čez tundre in čez reke
do oceana Tihega valov!

Od morij polunočnih, ledovitih
do sončne Indije tvoj silni glas
vzdiguje potrte iz prahu in bede,
prinašaj narodom prosvete spas!

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIZNICA

00000077179

